

chudý košíkářský mistr nemohl se nikterak vyškrabat z kopeček lehkého živobytí a proto si myslel, že podvody dosáhne větších úspěchů. Nejdrive napálil továrníka Eugena Rybáře z Prahy, předstíraje mu, že je majitelem vrbových plantáží a že má na skladě 316 metrů prutů, a pod tímto titulem vylákal na něm zálohu 2000 Kč. Pak šel do informační kanceláře „Globus“ a tam vylákal Kč 1283.70 tvrdě, že zakoupil větší množství tyčového dřeva a uvedenou sumu že potřebuje jako doplatky, jinak že tyče nedostane. Brzy nato napálil košíkáře Václava Batku v Rošicích, že prý má laciné pruty na prodej a hned si vzal zálohu 100 Kč. To mu ještě nestačilo, i začal „obchodovati“ s továrníkem Rindtem, od něhož vylákal zálohu 500 Kč na velkou zásilku prutů a „koupil“ od něho zahradní garnituru v ceně přes 900 Kč. Pak navštívil Gregora Kisse, kterého angažoval do své „továrny košíkářské“ co dílovedoucího. Na to konto se u něho dal několik dní hostit, pak si vypůjčil 50 Kč a od té doby nebyl k spatření. To se zatím dozvěděl, že gazda Pukáč z Lögerpatonu má hluchou ženu. Navštívil ho a vydával se za závažného lékaře. „Vyléčím vaši ženu z hluchoty tak, že bude slyšet na mou věru, i trávu růst...“ a hned si vymluvil 100 vajec a bochník chleba. Ve vědomí své doktorské autority šel k lékárníkovi Kövessovi ve Sereďě, nabídnul mu ke koupi vagon heřmánku, vybral si zálohou 500 Kč a zmizel. Tu se však podvody začaly odhalovati a vyšlo najevo, že Štefánek nikdy žádné proutí neměl, jen to, které ukradl Janovi Andrášimu z Belváty, jak se do datečně ukázalo.

Šikovný košíkář Štefánek zapíral sice dost, ale všechny přechyby a zločiny mu byly svědky dokázány a proto byl odsouzen na deset měsíců žaláře bezpodmínečně. Štefánek vyžádal si tři dny na rozmyšlenou. -ij-

Z CIZINY

Dopaden pomocí radia.

K pomůckám moderní služby bezpečnostní přibýlo v době nejnovější též radio. V Americe, Anglii i v Německu oznamují se pravidelně policejní zprávy rozhlasem a zpráva o spáchaném zločinu spolu s popisem zjištěných okolností i osoby pachatelovy přispěla již mnohokrát k rychlému dopadení vinníka. I československý rozhlas pojal nyní do vysílaných zpráv relace policejní a právě v nedávných dnech slyšeli jsme v pražském rozhlasu zprávu o nálezu mrtvoly pražského majitele autodrožky Karla Patočky již za několik hodin po objevení jeho bezduchého těla pod silničním mostkem u Unhoště. Je jisto, že i u nás toto téměř okamžité rozšíření zpráv o objevených zločinech při neustálém pronikání radia do všech končin republiky přinese nejednou rychlou a jinak těžko dosažitelnou vypátrání pachatelů.

Pěkný příklad rychlého dopadení zločince pomocí radia sděluje se právě z Vídně. Mladý montér František Stahl uloupil tam pěkný osobní automobil stojící bez dohledu neda-

leko jednoho tenisového hřiště ve Vídni a čtvrtou rychlostí s autem ujel. Nezastavil se až hodně daleko od Vídně v Brucku nad Litavou, kde zajel s uloupeným vozem do závodu pro opravy automobilů, poněvadž jedno kolo potřebovalo nutně opravy.

Sotva však majiteli závodu sdělil jakou opravu jeho vůz potřebuje, strnul uleknutím: z velkého amplionu radiového přijímače postaveného v autosprávkárně ozvalo se právě v tom okamžiku zvučné a zřetelné hlášení vídeňského radia, že před dvěma hodinami tam a tam uloupen byl automobil, s nímž pachatel odjel. Ukradené auto bylo tak přesně popsáno, že majitel autosprávkárny, který hlášení z tlampače pozorně poslouchal, okamžitě poznal, že ukradené auto stojí právě v tom okamžiku před jeho závodem a že řidič onoho auta, který s ustrnulým výrazem hlášení radia právě poslouchal, jest nepochybně totožným se stíhaným pachatelem. Dal podezřelého šoféra zadržeti svými lidmi, aby mu zabránil v případném útěku, a okamžitě vyrozuměl policii, která s největší radostí pachatele zatkla a i s vozem dopravila do bezpečného útulku.

Vídeňský soud odsoudil nyní zkroušeného Stahla za tento nezdařený kousek na šest měsíců do těžkého žaláře. Smolař ten, který s uloupeným autem přijel si právě k amplionu hlásícímu jeho čin, jest asi prvou obětí vídeňského bezpečnostního rozhlasu a sotva si pochvaluje tuto novodobou vymoženost.

Alkohol zabíják.

Neslýchaně surovým způsobem zničil lidský život 29letý pomocný dělník Ondřej Strobl v Mnichově. Dne 2. května t. r. o 1. hod. nocí vyšel tento temný tvor z hostince, kde popíjel, a hned po několika krocích potkal dva truhlářské pomocníky, Josefa Forstera a Martina Rödera. Nikdy v životě před tím je Strobl neviděl, ale přes to se na ně hned obořil jako na dávné nepřátele a počal jim nejsprostším způsobem nadávat. Napadený Forster mu dobrácky odpověděl: „Ale sousede, vždyť my vám nic neděláme!“ Ještě však ani nedořekl těchto několik slov, když Strobl k němu skočil a se slovy: „Tu máš, ty pacholku!“ vrazil mu špičatý kuchyňský nůž celou silou do břicha. Na to se dal na útěk.

Druh přepadeného, netuše, že zranění Forsterovo je smrtelné, pronásledoval prchajícího útočníka a volal na něj, aby zahodil ten nůž, který dosud ještě držel útočník v ruce. Ale Strobl i jej ohrožoval a volal, že ho musí také oddělat. Teprve přispěchavší policejní hlídka ho zadržela a zatkla.

Zraněný Forster, jemuž byla proříznuta střeva a profata břišní tepna, skončil při dopravě do nemocnice a Strobl byl v těchto dnech postaven před mnichovský porotní soud pro zločin zabití.

Při líčení bylo zjištěno, že obžalovaný byl již jednou odsouzen pro pokus zabití a že i jeho otec byl před lety trestán za zabití. Strobl se vymlouval na opilost, tvrdil, že o celé věci vůbec ničeho neví a že by nikdy nedovedl nikoho zabít, kdyby byl střízlivým.

Porotní soud ho uznal vinným a odsoudil ho na šest let do káznice a ke ztrátě cti na pět let.

Čtyřletá a pětiletá žalobkyně.

Okresnímu soudu vídeňskému v Margareten dostalo se cti, že u něj byla podána žaloba pro urážku na cti nejmladšími žalobci, jaké dějiny soudnictví až dosud zaznamenaly. Tohoto rekordu si dohly čtyřletá slečna Erika a pětiletá slečna Eleonora Sch., sestry to, které u soudu domáhaly se zadostiučinění za urážku, kterou jejich čest byla uražena. Ovšem že k tomu potřebovaly pomoci svého otce, který v otcovské plné moci je zastupoval a který jejich jménem podal žalobu na svou sousedku Terezií B. Při líčení pak rozvinul se tento rozhovor:

Soudce rada zem. soudu dr. Arlt: Nuže, pane Sch. vy tedy žalujete jménem svých nezletilých dcer Eriky a Eleonory paní B. Jak se provinila obžalovaná na cti vašich dcer?

Žalobce: Slavný soude, před několika dny hrály si moje děti odpoledne na chodbě domu. Náhle vyšla paní B. ze svého bytu a rozkřikla se na ně: „Zatracené žáby, koukejte ať jste pryč, nebo vám dám přes hlavy, z vedlejšího domu vás už také vyhodili, protože jste tam dělaly kraval na chodbě.“ To přece, slavný soude, si moje děti nedají líbit!

Žalovaná: Předně jsem řekla pouze: „Vy žáby, koukejte ať jste pryč, z vedlejšího domu vás už taky vyhodili. A za druhé, slavný soude, s těmi dětmi to už u nás skutečně není vůbec k vydržení. Celý den dělají na chodbě takový kraval, že by člověk nejraději z bytu utekl. A nejraději povykují zrovna před mými dveřmi. Na to mám svědky.“

Žalobce: A já mám zas svědky na to, že moje děti jsou ty nejhodnější děti pod sluncem a že vy jste je ohrožovala plácačkou na koberce.

Soudce připustil důkaz pravdy o tom, jak se chovaly slečny Erika a Eleonora kritického dne a zdali žalované výroky dlužno posuzovati jako urážky nebo jako oprávněnou kritiku. Za tím účelem líčení odročil. br.

RŮZNÉ ZPRÁVY

Jediný chybný krok v životě stačí někdy, aby člověk ocitnul se v propasti, z které márně se snaží vydrápat se po celý další svůj život. Naše redakce dostala dopis od mladé ženy, která před čtyřmi lety dostala se do konfliktu s trestním zákonem a která pod důsledky tohoto faktu dodnes těžce trpí. Dopis je i pro širší naši čtenářskou obec velmi zajímavý a proto jej doslovně otiskujeme dokládaje, že jsme ochotni udati adresu životem uštvaného děvčete tomu, kdo by mu poskytnutím vhodného zaměstnání chtěl opravdově zmírniti trpký osud. Dopis zní: „Slavná redakce! Mám někdy příležitost čísti Váš list o lidech, nad nimiž zákon i lidská společnost vyřkla své „veto“. Věřte, že nejsou všichni špatní, a kdyby se jim podala pomocná ruka, oč méně bylo by zločinců, eventuálně li-

dí zoufalých. Napíši Vám svůj osud. Otec, stavební asistent, padl ve válce a matka, ač těžké práci nezvyklá, dřela v posluhách, aby mi mohla po vyjití měšťanky dát obchodní školu. Snad v boji o existenci či shánkou za těžce vydělanými penězi ztvrdla její povaha víc než její dlaně. Neměla pro mě laskavého slova. Našla jsem si místo po vyjití II. roč. obch. školy v kanceláři a tam udělala jsem si známost s kolegou z kanceláře. Po dvouleté známosti stalo se to, co stát se nemělo, a když jsem naléhala, aby si mne vzal, jeho otec mi řekl, že nic nemám a že k tomu nesvolí. Dítě se mi narodilo doma. V prvním návalu hrdosti zřekla jsem se alimentů vůbec a to byl počátek mého konce. Matku má hanba připravila do těžké nemoci, já, ač druhý den po porodu jsem vstala, do kanceláře jsem chodit od ní a děcka nemohla, a tak za půl roku pozbyly jsme nábytku, peřin i šatstva. Když nebylo v domácnosti ničeho, vehnalo mne zoufalství na tu šikmou plochu, která vždy vede do kriminálu a kdy soud pronásí jen a jen stereotypní fakta: podvod, opakování jeho, nenapravitelná, odsuzuje se. Na trestě byla jsem u Plzně a přidělena do soudní kanceláře k výpomocným pracím. Po odbytí, zlomena na duši, bez haléře, s ošumělými posledními šaty vrátila jsem se k sešlé matce a hladovému dítěti. Přijala jsem psaní adres domů a těšila se, až si ušetřím na šaty, že si najdu místo v kanceláři a že bude dobře. A osud stihl mně po druhé. Dítě dostalo záškrt a zemřelo. Tři a půl roku jsem živořila, nejedla, aby ono mělo, co potřebuje, o čest jsem přišla, o dobré jméno a proč? Našetřené peníze dala jsem na chudý pohřeb, polovici hradila obec a od té doby vím pevně, že se už nevzpamatuji. Domů práci dostat nemohu a mimo domov mi není možno pro nedostatek oděvu. Je to smutné, ale v nynějším čase nelze si opatřit z ničeho kabát a boty. Je mi 23 let a mám jediné přání, abych dlouho nežila. Nebýt matky, už bych se dávno k něčemu odhodlala; vždyť už mne nic netěší a nemám pro co žít. Promiňte, p. redaktore, že Vám to píši; nevím ani proč, ale možná, že by se našlo dost podobných nešťastných, z nichž ovšem málokterá by měla tolik sil úpět tak v bídě a zoufalství, aniž by se opět dostala v ta místa, odkud před časem vyšla.“

Lidská krev v kriminalistice. Velmi často se v kriminalistice opakují případy, kdy zločinec, na jehož šatech byly nalezeny skvrny krve, se vymlouvá, že krev pochází ze zvířete. Jednalo se tedy odedávna o to, dokázat, zda krev ona je skutečně zvířecí anebo snad lidská. Dnes známe několik metod, podle nichž postupujeme. Jedna z nich zakládá se na rozdílech ve tvaru a hlavně velikosti krvinek různých ssavců a člověka. Lidská krevinka je průměrně 7—8 tisícín mm široká a všichni ostatní ssavci mimo slona mají krvineky menší. Také forma krvinek je různá. Tak ku př. lama, velbloud a všichni ptáci mají krvineky tvaru elipsovitého, kdežto krvineky lidské jsou tvaru kulaté destičky. Ze všech těchto okolností dá se usuzovati pomocí mikroskopu na druh krve, metody však nelze vždy použít, jelikož krevinka ve vyschlé kapce úplně ztratí tvar. V takovém případě se